

בעוה"ש"ת

קונטרס

וארג ויד נישט

עס שטארקט דעם מענטש מיט א ריינע אמונה אין באשעפער,
ער זאל קענען אָלעס אויספארציילן פארן אייבערשטן, און אזוי
ארום ויד פון נארגנישט וארגן, און פון נארגנישט מוזא האבן.

פארנעקערנט דורך

פֿבֿוד קדושת הרב הצדיק מוהרא"ש זי"ע

יום רביעי פרשת תזריע מצורע, ראש חודש אייר תשע"ג

בלש"ב תפארת התורה

אויף 'דברי הקסד וזקרון' אויף אייגער פון אג"ש

נפטר ק'עז'מו"כ"ט ניסן תשע"ג

געבויעט אויף די ווערטער פון הייליגן רבי'ן, אדוני מורנו זרבו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד, מורינו הגאון הקדוש

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און עס איז צוזאמגעפלאכטן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, כתובים, און מאמרים
פון אינגערע הייליגע חכמים פון גמרא און מדרשים און הייליגן זוהר.

עס איז געברענגט געווארן צום דרוק
דורך חסדי פרסלב - נוא יארק יצ"ו

היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

בארא פארק

4801 11th Ave,
Brooklyn NY 11219
347.760.5924

היכל הקודש

קרית יואל

8 Premishlan Way,
Monroe NY 10950
845.243.0563

היכל הקודש

מאנסי

32 Dolson Road
Monsey NY 10952
347.733.7551

היכל הקודש

בני ברק

רחוב ירושלים 2
052.760.5715

היכל הקודש

וויליאמסבורג

27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652

היכל הקודש

קרית יואל

8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.467.5299

היכל הקודש

בלומינגטון

24 Merriewald LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804

היכל הקודש

ירושלים

רחוב רבי נחמן מברסלב 15
054.845.6150

צו הערן די
הערליכע שיעורים
פונעם ראש ישיבה שליט"א
רופט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיווק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

נדפסע ע"י

**קרן הדפסה
היכל הקודש**

2623 State Route 52
Liberty, NY 12754

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

זָאָרַג זײַךְ נײַשׁט

א.

אין שְׁלַחַן עָרוֹף (אורח חיים סימן תיט) ווערט גע'פּסָק'נט, אז ראש חודש איז אַ מצוה צו מאַכן אַ גרויסע סעודה. און וויבאלד דער הייליגער רבי האט זייער מקפיד געווען אויף הַלְכָה (שיחות הַר"ן סימן כט), דערפאר פֿלעגט זיין דער מנהג ביי אונזערע לייט אין אומאן צו מאַכן יעדן ראש חודש ¹ אַ

¹ די סעודה פֿלעגן זיי געווענטליך מאַכן בייטאג, ווייל זייער סדר איז געווען אז ביינאכט האבן זיי זיך געלייגט שלאפן פֿרי, כדי זיי זאלן קענען אויפשטיין פֿרי.

זארג זיך נישט

סעודה לְכבוד ראש חודש, און דאס איז זייער אַ גוטער
מנהג.

ב.

אין די גאנצע וועלט הייבט זיך יעצט [ראש חודש איר] אן אַ נייער זמן, ווייל ביז יעצט - גאנץ חודש ניסן, איז געווען 'בין הזמנים'; כאטשיג באַמט איז נישט דא אַזא זאך ווי בין הזמנים², ווייל יעדער איד איז שטענדיג מחויב צו לערנען, אזוי ווי עס ווערט קלאר געפסקנט (רמב"ם הלכות תלמוד תורה פרק א, הלכה י; שלחן ערוך יורה דעה סימן רמו, סעיף ג), אז אפילו אין דער לעצטער טאג פונעם לעבן, דארף אַ מענטש לערנען די הייליגע תורה! אזוי ווי חז"ל (שבת פג ע"ב) לערנען דאס ארויס פונעם פסוק (במדבר יט, יד): זאת

² נאר איינמאל ווען דער מענטש גייט אַוועק פון דער וועלט, וואס דעמאלטס פון די מינוט וואס מען הויכט אויס די נשמה ביז מען באַערדיגט דאס, איז 'בין הזמנים'! ווייל דער נפטר קען דעמאלטס גאַננישט טוהן; און וועגן דעם פאַרשטייט זיך אז וואס שטעלער מען מאַכט די טהרה מען זאל קענען גלייך מקבר זיין, איז אלץ בעסער פאַרן נפטר.

התורה אָדום פּי ימות באַהל; דאָךּ איז דאס ביי די וועלט זייער שווער מְקַיִים צו זיין,³ אָבער דא וואס מיר ווייסן ברוך ה'שם דעם 'סדר דרך הלימוד' פונעם הייליגן רבי'ן, און מען פאלגט עס, עקזיסטירט נישט אזא זאך ווי בין הזמנים, די ישיבה גייט שטענדיג אָן, און דאס איז די גרעסטע שמחה צו לערנען שטענדיג די הייליגע תורה.

און ווען א מענטש לערנט תורה, גייט ער אריין אין די חכמה פונעם אייבערשטן, און ער קלעבט זיך צו צום אייבערשטן נאך דא אויף דער וועלט, ממילא דארף מען

³ אזוי ווי מען האט זיך דאס געקענט איבערצייגן, אז א גאנץ חודש ניסן האבן זיך געענדיגט טויזענטער בחורים אין אלע אידישע געגענטער, און פשוט משוגע געווארן פאר ליידג גייען, ווי האבן נאר געווארט עס זאל זיין עפעס אן אונטערהאלטונג [עקשאן], אז מען האט געהערט די פייערלעשער קומט צו פארן איז געווארן יום טוב, מען לויפט קוקן, און וואס זעהט מען שוין? ווי גוים טאנצן אראפ פון טראק און מען גיסט וואסער, אָדער אז 'הצלה' איז געקומען, לויפט מען גלייך קוקן ווי מען נעמט נעבעך ארויס א קראנקן מיט די נאכט קליידער וכו', [בשעת יענער שעמט זיך אז אלע שטייען און קוקן]. אָבער וואס זאלן זיי טוהן מיט די צייט? חז"ל זאגן (כתובות נ"ט ע"ב): הַבְּטֵלָה מְבִיאָה לַיָּדִי שְׁעָמוּם וְלַיָּדִי זְמָה. ממילא קומט מען נעבעך צו אלע נארישקייטן און אלע שמורץ רחמנא לצלן.

זיך שוין נישט אזוי דערשרעקן ווען מען גייט אַוועק פון די וועלט, וואס דעמאלטס גייט מען צוריק צום אייבערשטן, ווייל די 'נשמה' פון א מענטש קומט אראפ פונעם אייבערשטן [פון די עולמות עליונים], און אויף דער וועלט טוט זי זיך אן א 'גוף', און אזוי דארף ער דורכגיין דא ווילאנג עס איז אים פאשערט דורכצוגיין, אָבער נאכדעם קען מען צוריק גיין צום אייבערשטן, און אז מען האט שכל מען לעבט דא אויף מיטן אייבערשטן, און מען לערנט די הייליגע תורה, צו וואס דארף מען אזוי מורא האבן און זיך דערשרעקן ווען מען טוט צוריק אויס דעם גוף? ! "איך קום פונעם אייבערשטן, איך לעב מיטן אייבערשטן, און איך גיי צוריק צום אייבערשטן" !

ג.

דאס זאגט דער תנא (אבות פֿרק ג, א) : **עֲקָבִיא בֶּן מִהֶלְלֵאֵל אָמַר, הַסִּתְּפֵל בְּשִׁלְשָׁה דְבָרִים וְאִין אַתָּה בָּא לִיְדֵי עֲבָרָה וְכוּ', וְלִפְנֵי מִי אַתָּה עֲתִיד לִיתֵן דִּין וְחֲשׁבוֹן? לִפְנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא ! - אַז אַ מְעַנְטֵשׁ טְרַאכְט אַרײַן**

זאָרג זיך נישט

ז

אין דריי זאכן וועט ער שוין נישט טוהן קיין עבירות; און דער עיקר דארף א מענטש וויסן די דריטע זאך, אז דער באשעפער איז דא, און פאר אים דארף מען אפגעבן א דין וחשבון! וואס דאס איז די מורא'דיגע מתנה וואס מיר האבן מקבל געווען פון הייליגן רבי'ן; מען זאל זיך צו געוואוינען צו רעדן צום אייבערשטן, און זיך מאכן א דין וחשבון: רבוננו של עולם! איך בין א יונגער בחור, און דער 'יצר הרע' ברענט אין מיר, וואס זאל איך טוהן? ! איך וויל חתונה האבן, און מקיים זיין די ערשטע מצוה פון די תורה (בראשית ט, א), פארנוואס זאלסטו מיך שעלטן, און אויף מיר זאגן (קדושין כ"ט ע"ב): תיפח עצמותיו; בשעת -

⁴ אין שלחן ערוך שטייט (אבן העזר סימן א סעיף ג): בן שמונה עשרה לחופה - ביי די אכצן יאר דארף א מענטש חתונה האבן. זאגן אויף דעם די מפרשים (בית שמואל, סעיף קטן ג): דאס מיינט, ווען מען ווערט זיבעצן און מען גייט שוין אריין אין די אכצענטע יאר. פירט דער הייליגער מחבר אויס (שם): די 'מצוה מן המובחר' איז, אז מען זאל שוין חתונה האבן ביי די דרייצן יאר. און אזוי האט מען זיך טאקע געפירט פאר צוויי הונדערט יאר צוריק, איך האב דאס גענואלט צוריק אריינברענגן מען זאל חתונה האבן יונג, און ווילאנג איך האב עס געקענט טוהן האב איך עס געטוהן.

זארג זיך נישט

רבוננו של עולם - איך בין מסכים נאך היינט ביינאכט חתונה צו האבן, נישט קיין חילוק וואו, איך דארף נישט קיין שיינע זאל, און איך דארף נישט גארנישט, נאר א מנין פאר די חופה, און א סעודה!⁵

ד.

אבער אויף תפלה דארף מען זיין זייער שטארק אפילו מען זעהט נאכנישט די ישועה, אזוי ווי חז"ל זאגן (ברכות ל"ב ע"ב): ווען א מענטש זעהט אז ער בעהט דעם אייבערשטן, און ער איז נאכנישט געהאלפן געווארן, זאל נישט אויפגעבן נאר ער זאל נאכאמאל בעטן, ביז ער באקומט זיין ישועה, אזוי ווי דער פסוק זאגט (תהלים כז, יד): 'קנה' אל ה' חזק ויִאמץ לְבָבָה 'קנה' אל ה' - שטארק זיך

⁵ אזוי ווי דער הייליגער רבי האט זיך אויסגעדרוקט ביי די מעשה פון 'בעל בטחון': און די סעודה איז געווען א סעודה.

און האָף צום אײַבערשטן אײַנמאַל און נאַכאַמאַל און געב
נײַשט אויף⁶.

דער הייליגער רבי האט געזאָגט (חיי מוהר"ן סימן תקצ"ג):
מען טאר דעם אײַבערשטן נײַשט אָפּלאַזן, אַפּילו ער האט
מיר שוין געגעבן אַסאַך זאַכן וואס איך האב געבעטן, דאָך
זאל מען נײַשט נאַכגעבן, און זײַך אָפּלאַזן פון בעטן אויף די
איבֿריגע ישועות וואס מען קען באַקומען פון באַשעפּער,
נאר שטענדיג בעטן דעם אײַבערשטן נאָך און נאָך זאַכן.

אַ איד דאַרף זײַך צוגעוואוינען צו לעבן מיטן באַשעפּער
נאָך אויף די וועלט, און אויף יעדע זאַך גלייך אָפּגעבן אַ
דין וחסבון, שוין יעצט ווען ער לעבט נאָך, וואס אזוי אַרום
לייכט ביי אים שטענדיג זיין נשמה, וואס עס איז אַ חלק
אַלקי ממעל - אַ שטיק באַשעפּער, און אַפּילו ווען די נשמה

⁶ היינט האט מיר אײַנער געפּרעגט: ווי אזוי קען מען וויסן אז די תּפּילות זענען שוין
אַנגענומען געווארן און מען גייט האָבן די ישועה? האב איך צוריק געשריבן: ווען דו
וועסט האָבן די ישועה וועסטו וויסן אז דו ביסט געהאַלפּן געווארן.

איז שוין אַראָפּגעקומען דא אויף די וועלט, און עס איז געבוירן געווארן דורך טאטע מאמע,⁷ און מען האט אָנגעטוהן די נשמה מיט אַ גוף (גדה ל"א ע"א), דאָרף לייכט ווייטער זיין נשמה, דורךדעם וואס דער מענטש לעבט מיט אַ דין וחשבון, ער רעדט צום אייבערשטן און ער דערציילט אים יעדע זאך, און ער משפט זיך: וואס טוה איך? וואו האלט איך אויף דער וועלט? טוה איך גוט אָדער נישט?⁸ (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן טו), און אזוי לעבט ער שטענדיג מיטן באשעפער, דעמאלטס ווען עס קומט די צייט און דער באשעפער געמט צוריק ארויף זיין נשמה, איז ביי אים שוין נישט קיין גרויסע חילוק, ווייל ער האט שטענדיג

⁷ און די טאטע מאמע זענען אויף שותפים אינעם מענטש, וואס דערפאר דארף מען זיין מוזאדיג געווארענט אין 'כבוד אב ואם', און אכטונג געבן זיי חלילה נישט מצער צו זיין.

⁸ צום ביישפיל א בחור וואס ער בעהט זיך ביים באשעפער אז ער דארף א שידוך, און ער מאכט זיך דעם אמת'ען חשבון, אז דורכ'ן צדיק טרעפט מען דעם שידוך (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן פט), ווייסט ער אז ער וועט בלייבן דא אין די ישיבה, וועט נאר גענטער ווערן זיין שידוך.

געלעבט מיטן באשעפער, וואס דאס איז די העכסטע
מדריגה וואס עס קען נאר זיין.

חז"ל זאגן (ברכות דף י"ע"א): די נשמה פון א מענטש האט
פינעף נעמען, און זי זיצט אין פינעף וועלטן, און זי האט
פינעף זאכן אזוי ווי דעם אייבערשטן; נאר דער עיקר צרה
איז אז איינמאל די נשמה קומט אראפ דא, פארגעסט מען
אינגאנצן פונעם אייבערשטן, בפרט אז ער האט נישט קיין
גוטע מלמדים, און מען קלאפט אים אראפ אין חדר וכו'.

אבער אז דער אייבערשטער העלפט מען איז זוכה, און
מען ווערט מקורב צום הייליגן רבי'ן, וואס ער עפענט אונז
אויף די אויגן מיטן מח און די הארץ, פאנגט מען אן צו
זעהן דעם תכלית, אז די וועלט שטייט נאר אויפן
באשעפער, און דער אייבערשטער איז דא אין יעדע זאך,
און אלעס וואס מיר זעהן: דומם צומח חי מדבר, אלע
פעלקער און גוים, אלע מדינות, אלע שמוץ, אלעס אלעס
איז נאר צוליב די בחירה און נסיון (שיחות הר"ן סימן ש), אויס
צו פראבירן דעם מענטש, צו ער וועט נישט פארגעסן פון

זארג זיך נישט

באשעפער, און וויסן אז אלעס איז דער אייבערשטער, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט גלייך אין די ערשטע תורה (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן א): א מענטש דארף שטענדיג קוקן אויפן שכל וואס איז דא אין יעדע זאך; אז עס איז נישט דא נאר דער באשעפער דארט, און פון דארט זאל ער מאכן א תפלה צום באשעפער, און רעדן צו אים, און זיך משפט'ן: רבנו של עולם! איך בין דורך געפאלן מיט אן עבירה. דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ד): 'עבירה' איז א לשון 'מעבר אל עבר' - פון איין זייט צו די צווייטע; ווייל ווען א מענטש טוט אן עבירה, גייט די שמוץ אריין אין זיינע ביינער דורך און דורך.

אבער דאס אלעס קומט נאר ווייל א מענטש וויל נישט אנערקענען אז ער איז א קינד פונעם אייבערשטן, און ער איז חשוב און טייער ביים אייבערשטן, וואס דאס אליינס איז שוין א מורא'דיגער פגם, וואס קומט פון שמוץ, ווייל באמת דארף א מענטש וויסן אז ער איז מורא'דיג חשוב און טייער ביים בורא פל עולמים, וואס דאס לערנט אונז

דער הייליגער רבי אויס, צו לעבן מיטן באשעפער⁹, און שוין יעצט מאכן א דין וחשבון יעדן טאג מיטן באשעפער, און נישט ווארטן ביז מען וועט אנוועק גיין פון דער וועלט.

ה.

היינט [ל' ניסן - דעם ערשטן טאג ראש חודש אייר] איז די יארצייט פונעם הייליגן רבי חיים וויטאל זכותו יגן עלינו, ווי באקאנט איז ער געווען זייער א גרויסער עניו, אז ווען זיין רבי דער 'אר"י הקדוש' זכותו יגן עלינו האט אים אויסקערימט (שער הגלגולים הקדמה לח), האט ער געפרעגט: פארנוואס איז מיר די רבי אזוי משבח? האט אים דער אר"י הקדוש געזאגט: דו האסט נישט קיין השגה דיין גרויסקייט אין הימל! האט ער צוריק געפרעגט: אבער עס איז דאך דא נאך גרעסערע צדיקים? ¹⁰ זאגט דער הייליגער אר"י:

⁹ און א יונגערמאן וואס דאך פּרנָסה, שלום בית, קינדער, הצלחה פאר די קינדער, רענט, לעקטער וכו', יעדע זאך זאל ער יעדן מיטן באשעפער און פון אים בעטן.

¹⁰ ווי באקאנט איז דער הייליגער רבי חיים וויטאל זכותו יגן עלינו - בעפאר דער אר"י הקדוש איז ארויסקומען קיין צפת - געווען א תלמיד פונעם אלשיך הקדוש און פונעם

זארג זיך נישט

אָבער דיינע מעשים זענען זייער חשוב אין הימל, אזוי ווי דער תנא רבי עקיבא! (ספר החינוכות בסופו אות יא), האט ער זיך מוראדיג געוואונדערט דערויף, זאגט אים דער אַר"י הקדוש: וויסן זאלסטו "אז יעדער איד אינעם היינטיגן דור, אז ער טוט א מצוה פארן באשעפער, איז דאס אזוי חשוב ווי רבי עקיבא"! (עינין ישמח ישראל פרשת עקב בסופו), און ער האט דאס אים מסביר געווען, וויבאלד אלעס איז היינט אזוי שטארק פארשטעלט און באהאלטן, דערפאר אז א איד גייט נאך מיט בארד און פיאות, ער גייט מיט ציצית, ער לייגט תפלין, איז דאס אין הימל מוראדיג חשוב.

דאס האט דער אַר"י הקדוש שוין געזאגט פאר פיר הונדערט און פערציג יאר צוריק, און וואס עס איז שוין איבער געגאנגען אויף כלל ישראל פון דעמאלטס ביז היינט בעקבתא דמשיחא, קען מען זיך נישט פארשטעלן,

הייליגן רמ"ק [רבי משה קורדיבורין] זכותם יגן עלינו, וואס זיי זענען געווען זייער זייער גרויס.

ווייל מיר זענען שוין יעצט אויפן נידעריגסטן שטאפל וואס קען שוין נישט זיין נידעריגער [עקב שפעקב]¹¹, בפֿרֶט היינט וואס איז נאכאמאל אַראַפֿגעקומען די עקלדיגע עבודה זרה פון 'פֿעור', די אלע טעכנאלאגיע וואס זענען באהאפטן צום אינטערנעט [אייפֿאד, אייפֿאון, סמארט פֿאון, וכו'], און מען טראגט דאס ליידער שטענדיג ארום מיט זיך רחמנא לצלן¹².

דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן רמב):
 אזוי ווי עס איז דא 'אריף אנפֿין דקדושה', אז וואו א מענטש קוקט זעהט ער נאר דעם אייבערשטן, אזוי איז

¹¹ אזוי ווי מען זעהט ליידער וויפיל בחורים פאלן אָנעק, [וואס אלעס קומט נאר, ווייל מען האט אין זיי אריינגעלייגט אז זיי טויגן נישט].

¹² וואס איז געווען די עבודה זרה פון פֿעור? אז מען האט זיך אויפֿגעדעקט, און געמאכט די געברויכן אקעגן דעם, און אזוי האט מען זיך צאמגעזעהן אלע שמוץ, און דאס פֿלעגט מען שטענדיג האלטן מיט זיך, עס קושן און האלדן; ממש די זעלבע זאך איז היינט מיט די אלע פֿלים, מען טראגט דאס מיט זיך, און מען האלט אין איין קוקן דערין אין אלע שמוציגע עקעלדיגע פֿלעצער, בפֿרט ווען מען דעקט זיך אויף און מען גייט ארויס אין בית הכסא וכו'.

זארג זיך נישט

פארקערט אויף דא 'אריף אנפין דטומאה', אז וואו ער דרייט זיך זעהט ער א פרוי; און עס ווערט ביי אים מקוויים דאס וואס עס שטייט אין די תוכחה (דברים כח, לד): והיית משגע ממראה עיניך אשר תראה. ער מוז אנקוקן יעדע פרוי וואס גייט אויפן גאס, און ער ווערט דערפון אינגאנצן משוגע, ביז דאס הרגעט אים אפ, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן לו): 'ניאוף' פארברענט די מוח פון א מענטש.

אבער אז מען נעמט אין זיך אריין די אמונה, און מען ווייסט אז מלא כל הארץ כבודו', איך זעה נישט גארנישט, און עס איז גארנישט דא, נאר דער באשעפער, ווען איך גיי אויפן גאס רעד איך מיטן אייבערשטן, ווען איך טרעף א חבר רעד איך מיט אים פונעם אייבערשטן, במילא ווער איך אפגעהיטן פון אלעם שלעכטס, דאס איז 'אריף אנפין דקדושה' - איך זעה נאר דעם אייבערשטן.

דערפאר אינעם היינטיגן דור וואס עס איז דא אזאלעכע שמוץ, און דאך דרייט זיך ארום א בחור אדער א יונגערמאן

וואס ער האט נישט קיין התפעלות פון גארנישט, און ער איז שטארק ביי זיך: רבוננו של עולם! דו באהאלטסט זיך טאקע פון יעדן איינעם, אבער פון מיר וועסטו דיך נישט באהאלטן! ווייל איך האב א גרויסן רביץ וואס ער האט מיר מגלה געווען און אויסגעזאגט אז עס איז דא א גאט אויף די וועלט, קען מען זיך נישט פארשטעלן זיין גרויסקייט.

אונדאי זענען פארהאן מענטשן וואס לאכן פון דעם, מיט די טענה: ווער ווייסט דען נישט אז עס איז דא א באשעפער אויף די וועלט? ! אבער אויף די טענה איז שוין באקאנט די מעשה וואס עס האט פאסירט ביים הייליגן פארדיטשובער רב זכותו יגן עלינו:

ווי באוויסט איז דער הייליגער פארדיטשובער רב געווען נאך אלץ יונגערמאן מוראדיג גרויס 'בנגלה' - ממש א וועלטס גאון, אבער וויבאלד ווילאנג מען איז נישט מקורב צו א צדיק שפירט מען אז עפעס פעלט (עין ספורי מעשיות, מעשה ח', מרב וכן יחיד), איז ביי אים אויף אזוי

זארג זיך נישט

געווען, דערפאר אז ער האט געהערט פונעם גרויסן מעזריטשער מגיד זכותו יגן עלינו, און די מוראדיגע לעכטיגקייט וואס מען שפירט ביי אים, איז ער געפארן צום הייליגן 'מגיד', דארט איז ער געזיצן זעקס אדער אכט וואכן, אבער זיין שווער איז געווארן זייער גערעגט אויף אים: היתכן א יונגערמאן זאל איבערלאזן זיין ווייב אזוי לאנג?!

גלייך ווען ער איז צוריק געקומען האט ער אנגעהויבן שרייען אויף אים: וואו ביסטו געווען, דו 'בטלן' איינער? ! זאגט ער אפען אן קיין מורא: איך בין געווען ביים רבין! וואס האסטו זיך געלערנט דארט? - שרייט דער שווער מיט אויפברויז. "איך האב זיך געלערנט ביים גרויסן מגיד, אז עס איז דא א גאט אויף די וועלט!" האט ער אנגעהויבן לאכן: ווער וויסט דאס דען נישט? ! ער רופט גלייך אריין די משרתת א גוי'טע, און פּרעגט איר: ווער האט באשאפן די וועלט? זאגט זי: דער אייבערשטער. זאגט ער: זעהסטו, אפילו א גוי'טע וויסט דאס, און דו האסט געדארפט פארן

צו דיין רבי'ן דאס זיך צו לערנען? ! זאגט דער הייליגער בארדיטשובער: "זי זאגט טאקע אז עס איז דא א באשעפער, אבער איך ווייס דאס" !

די זעלבע זאך, "אז איינער איז מקורב צום הייליגן רבי'ן 'ווייסט' ער אז עס איז דא א באשעפער אויף די וועלט", ער 'ווייסט' אז מען קען יעדע זאך רעדן צום באשעפער ! ער 'ווייסט' אז מען רעדט מיט חברים פון באשעפער ! ער 'ווייסט' אז מען טאר זיך נישט פארלירן אויף קיין שום פאל ! ער 'ווייסט' אז מען טאר זיך נישט דערשרעקן פון גארנישט ! און אז מען איז אראפ געפאלן, הייבט מען זיך אויף, און מען קומט צוריק צום אייבערשטן, און מען זאגט אים: רבונו של עולם ! זאלסט וויסן איך בין יעצט אראפ געפאלן איך האב דאס און דאס געטוהן, אבער רבונו של עולם, זאלסט וויסן, אז איך האב דאס נישט געוואלט עכט טוהן, נאר דאס און דאס האט מיר געברענגט דערצו, איך האב א גרויסער יצר הרע וכו'. און אזוי פארענטפערט מען זיך פארן באשעפער, א בחור מיט זיינע תירוצים, א

זארג זיך נישט

יונגערמאן מיט זיינע תירוצים, און אפילו א אלטער איד מיט זיינע תירוצים, אזוי געבט מען שוין א דין וחשבון פארן באשעפער נאך אויף די וועלט, און מען לעבט שטענדיג מיטן באשעפער.

דאס האט אונז עקביא בן מהללאל געלערנט: אויב ווילסטו זיין ערליך און נישט טוהן קיין עבירות, דעמאלטס זאלסטו וויסן אז עס איז דא א באשעפער, און אויף יעדע זאך דארפסטו אפגעבן דין וחשבון; אבער דאס קען מען שוין יעצט טוהן, ממילא וועט שוין נישט זיין אויף וואס דן צו זיין ווען מען גייט אנוועק פון די וועלט.

.1

צדיקים האבן געזאגט א רמז פארנוואס דוקא עקביא בן מהללאל האט דאס געלערנט? ווייל 'מהלל-אל' איז א לשון פון לויבן דעם באשעפער, 'עקביא' - דאס דארף דערגרייכן אפילו אין די פיס, פון די לשון 'עקביים'.

זארג זיך נישט

כא

דער הייליגער רבי טייטש די זעלבע זאך אויפן פסוק
(דברים ז, יב): וְהָיָה עִקְבֹב תִּשְׁמְעוּן וְכוּ'; 'וְהָיָה' איז אַ לְשׁוֹן
שְׁמָחָה, אויב אַ מְעַנְטֶשׁ איז מוֹרָא'דיג פֿרייליך מיט יעדע
מִצְוָה וואס ער האט, אַפִּילוּ אַזאַלעכע מִצְוֹת וואס זענען
ביליג אין די אויגן פון מְעַנְטֶשֶׁן, און מען טרעט דערויף
מיט די פֿיס (עײַן בְּרִשׁ״י הַקָּדוֹשׁ שָׁם), דאך איז ער אַזוי פֿרייליך,
ביז ער טאַנצט שוין פון גרויס פֿרייד, דעמאלטס קען ער
צוקומען צו די העכסטע מדרגות, אַזוי ווי דער פֿסוק פֿירט
אויס: וְשָׁמַר הַיּוֹיָה אֶלְקִיךָ לְךָ אֶת הַבְּרִית - דער
אייבערשטער אליין וועט אים אָפֿהיטן פון 'פֿגם הַבְּרִית'
און פון אַלעם שְׁלֵעֲכָטִס.

ווי באוואוסט איז דער הייליגער 'צַמַח צְדָק'
מְלִיּוּבֵאֵוּיטש זכותו יגן עֲלֵינוּ געווען אן אייניקל פֿונעם
גרויסן 'בַּעַל הַתְּנַיָּא' זכותו יגן עֲלֵינוּ, און ער איז ביי אים

אויפֿגעוואַקסן¹³, האָט פֿאַסירט אַיינמאַל – ווען ער איז נאָך געווען אַ קליין אינגל פֿון פינעף יאָר – אַז זיין זיידע דער הייליגער 'בעל התנאי' האָט אים געפֿרעגט נאָכדעם וואָס ער איז אַהיים געקומען פֿון חדר: וואָס האָסטו געלערנט היינט? האָט ער געזאָגט: אײַך האָב היינט געלערנט דעם פֿסוק (בְּרַאשִׁית כו, ה): **עֲקֹב אֲשֶׁר שָׁמַע אַבְרָהָם בְּקוֹלִי**; און ער איז מסבֿיר, אַבְרָהָם אָבִינוּ האָט זוכה געווען צו אַזאַ גילוי

¹³ אויפֿן הייליגן בעל התנאי זכותו גגן עלינו איז נגזר געווארן אז ער דארף אנוועק גיין פון די וועלט (בסוף שנת תקנ"ב), און ער האָט גערעדט דערפֿון מיט זיינע גרויסע תלמידים, זיין טאָכטער (הרבניית דבורה לאַה, וואָס איז געווען אַ גרויסע צדיקת און מלומדת, און געטריי צו איר הייליגער פֿאַטער ממש אזוי ווי אַיינע פֿון די גרויסע תלמידים) האָט דאָס אויף געהערט, האָט זי געזאָגט פֿאַר איר טאָטע: טאָטע, אײַך וויל ענדערש אַנוועק גיין פֿון די וועלט אַנשטאַט דיר! אָבער אײַך פֿעט דיר דו זאַלסט אַכטונג געבן אויף מיין קינד מענדעלע [הגאון הקדוש רבי מנחם מענדל, ה'צמח צדק' מליובאוויטש זכותו גגן עלינו]. זי איז טאָקע אַנוועק דעמאלטס [צום גדליה תקנ"ג], און דער הייליגער 'בעל התנאי' האָט אים אויפֿגעצויגן, נאָכדעם האָט ער אויף חתונה געהאַט מיט אַ אַייניקל פֿונעם בעל התנאי, די טאָכטער פֿונעם מיטעלער רבין דער הייליגער רבי דובער זכותו גגן עלינו [זיהן פֿונעם הייליגן בעל התנאי].

אַלקות', "אַז אַפילו אין די פּיס [עקב] האט ער געוויסט אײך גיי מיטן באַשעפּער!" נישט נאר אין קאפּ.

דער 'בַּעַל הַתְּנָא' האט זיך זייער געפּריידט צו דעם וואַרט, און מוֹרָא'דיג באוואונדערט אַז אַ קליין אינגל זאל מ'חדש זיין אַזאַ חידוש! האט ער אויף דעם צוגעלייגט און געזאָגט: מיר טייטשן אויף אזוי: 'וְהָיָה' איז אַ לָשׁוֹן פון שְׂמֵחָה, ווי אזוי קען מען זיין פּרייליך? 'עקב תִּשְׂמְעוֹן' - אויב אַפילו די פּיס [עקבאים], וואס איז די גאַנץ אונטערשטע חלק פונעם מענטש, וועט אויף דערן אַלקות.

ווייל ווען אַ מענטש שפּירט, 'איך בין דא מיטן אייבערשטן', איז ער זייער פּרייליך; און אַפילו ער איז דורכגעפאלן, ווייסט ער אַז 'דער באַשעפּער איז מיין טאטע', מ'מילא זאָגט ער פאר זיין טאטע: איך האב געטוהן אַ שְׂלֵעכְטֵע זאך, וואס זאל איך טוהן איך בין נאך אַ בַּחוּר? ווייל דער אייבערשטער האט מוֹרָא'דיג הַנְּאָה, ווען אַ מענטש קומט צו אים און ער רעדט זיך אויס זיין הארץ און ער דערציילט אים אַלעס אויס.

ז.

דערפאר אז דער אייבערשטער האט אונז געהאלפן און מיר זענען ברוך השם מקורב צום הייליגן רבי'ן, וואס דער רבי איז אונז מגלה וואס הייסט רעדן צום אייבערשטן, דארף מען זיך נאר דערמאנען איינער דעם אנדערן, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן לד): א מענטש דארף האבן נקודת החבר; דאס איז זייער א וויכטיגע זאך אז מען איז זיך מחזק איינער מיטן צווייטן, וועגן דעם האט רבי שמעון בר יוחאי [וואס ער איז געווען פון די פונעף פרישע תלמידים וואס רבי עקיבא האט אויפגעשטעלט פון דאסניי, נאכדעם וואס אלע זיינע פריערדיגע תלמידים זענען אויסגעשטארבן], מחדש געווען און אוועקגעשטעלט א יסוד פאר זיינע תלמידים אז זיי זאלן זיך נאר ליב האבן, און ער האט זיך אויסגעדרוקט (זוהר נשא קכ"ח ע"א): אַנן בְּחִבּוּתָא תְּלִיא - אונזער גאנצע זאך ווענדט זיך נאר אין ליבשאפט. בפרט חברים וואס לערנען אינאיינעם אין איין ישיבה, איז די שענסטע זאך אז

זארג זיך נישט

כה

מען האלט זיך צוזאמען, און מען קריגט זיך קיינמאל נישט ארום, פארקערט, איינער רעדט מיטן אנדערן נאר פון אמונה: דארפסט עפעס? בעהט דעם באשעפער, איך בעט אויך. און אז מען גייט אויף אַזא וועג, קריגט מען זיך קיינמאל נישט מיט קיינעם, אוןדאי נישט צווישן די חברים.

אבער אויב חלילה וחס מען קריגט זיך ארום האט מען א פנים ווי די תלמידים פון רבי עקיבא, וואס כאטשיג ער איז געווען דער גרעסטער 'תנא' וואס האט אויפגעשטעלט אזויפיל תלמידים, און ער האט זיך מוסר נפש געווען פאר כלל ישראל, אבער וויבאלד די תלמידים האבן זיך נישט מכבד געווען איינער דעם אנדערן, נאר פארקערט זיי האבן זיך איינער דעם אנדערן אויפגעגעסן, איז פון זיי גארנישט געבליבן רחמנא לצלן¹⁴, וואס צוליב דעם טרויערט מען

¹⁴ מען זאגט נאך אז הרה"ק רבי איציקל מפשעווארסק זכותו יגן עלינו פון אנטווערפן, האט אמאל געזאגט דעם טעם פארן וואס דער הייליגער צאנזער רב זכותו יגן עלינו האט מקפיד געווען, אז בחורים זאלן נא לייען תפלין 'חול המועד', כאטש ביי די חסידים האט

זאָרג זיך נישט

יעצט אין די ספירה טעג, ווען מען טאר נישט הערן קיין מוזיק, און נישט מאכן קיין חתונות.

אונזערע לייט פלעגן זאגן: אנ"ן איז די ראשי תיבות אנשי נחל נובע. ווייל דער הייליגער רבי האט זייער געוואלט אז מען זאל זיך ליב האבן (חיי מוהר"ן, סימן רצב).

ח.

בפֿרט אז מיר האבן זוכה געווען ברוך השם צו באקומען די מתנה וואס דער הייליגער רבי האט אונז

מען זיך געפירט לויטן זהר (זהר תדש שיר השירים סד, ד; ועיין בית יוסף אורח חיים סימן לא), וואס איז זייער מחמיר מען זאל נישט לייגן, אזוי ווי מיר פירן זיך טאקע, נאר דאס האט פאסירט איינמאל ווען דער הייליגער צאנזער רב איז אריינגעקומען אין בית המדרש חול המועד, האט ער געזעהן ווי צוויי בחורים שלאגן זיך, פֿרעגט ער זיי: וואו איז ענקער תפלין? זאגן זיי: עס איז דאך חול המועד! זאגט ער: נו וואס איז? זאגן זיי: אָבער מיר זענען דאך חסידים, וואס לייגן נישט קיין תפלין חול המועד? זאגט ער: חסידים זענט עטץ? שלעגערס זענט עטץ...! שוין זאלט איר אנהייבן לייגן תפלין!
 חז"ל זאגן (מנחות לו ע"ב): ווען מען האט אן די תפלין טאר מען נישט מסיח דעת זיין דערפון. אין דאס ברענגט אז דער מענטש זאל געדענקן פונעם אייבערשטן, אזוי ווי דער הייליגער רמב"ם זאגט (עיין רמב"ם הלכות תפלין פֿרק ד, הלכה כה): תפלין היט אפ דעם מענטש אגאנצן טאג פון אלע משחיתים.

זאָרג זיך נישט

כז

אַראַפּגעברענגט, וואס הייסט: 'היכל הקודש'¹⁵, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאָגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן נט): דער צדיק בויעט אויף אַ 'היכל הקודש'; וואס דאס איז דעם הייליגן רבינ'ס היכל אין הימל, דארפן מיר זיין זייער שטארק, און נישט קוקן אויף גארנישט, און נישט זיך צוטהון מאכן פון די וואס לאכן, און מאכן אַ געשפּעט פונעם 'דרוך הלימוד': ער האט דאך נאר געזאָגט...! ישׁר כח, זייער פּיין! מיר וועלן אָבער זעהן און זיך איבערצייגן ווער עס וועט לאכן די לעצטע, אזוי ווי חז"ל זאָגן (שמות רבא נב, ב), אויפן פּסוק (משלי לא, כה): עז והדר לבושה ותשחק ליום אחרון; אימתי התורה משחקת - ווען לאכט און שמיכלט די תורה צו דער וואס האט זיך געפּלאָגט

¹⁵ און אז איר לערנט דא אין ישיבת 'תפארת התורה', וואס דאס מיינט 'די שיינקייט און די פראכט פון תורה', כשמו כן הוא - אזוי איז עס טאקע, אַ ברענגט פון 'היכל הקודש' וואו מען ווערט געוואר די שיינקייט און די זיסקייט פון די הייליגע תורה, דארפט איר זיך זיכער זייער פרייען, און זיין זייער שטאלץ מיט דעם.

דערין אַגאַנץ לעבן? אין דעם לעצטן טאָג פון לעבן. הוי:
 ותשחק ליום אחרון.

ווייל אז מען האט שכל, און מאכט זיך נישט צוטוהן
 פון די אלע געלעכטער און ליצנות'לעך פון אלע ליצים,
 מיט סיי וועלכן מאסק זיי טוען זיך נאר אן, נאר מען
 געוואוינט זיך צו יעדן טאָג צו לערנען אַביסל חומש רש"י,
 איז מען זוכה גרינגערהייט צו ענדיגן ביז פרייטיג די גאַנצע
 וואכעדיגע סדרה (עין אורח חיים סימן רפה, סעיף ג), אזוי אויך
 לערנט מען יעדן טאָג משניות, איין פּרק און נאך א פּרק,
 ביז מען ענדיגט איין מאל משניות, און מען הייבט שוין אן
 נאכאמאל, דאס איז דאך דיין חיות, דיין פארמעגן! נאר
 דאס וועסטו מיטנעמען אויף יענע וועלט! די זעלבע זאך
 מיט גמרא, אזא חיות מען כאפט אריין נאך א דף און נאך
 א דף גמרא, "זאל יעדער לאכן וויפיל ער וויל, איך וועל
 ממשיך זיין צו לערנען אזוי ווי מיין רבי האט מיר
 אויסגעלערנט!" אזוי ווי דער הייליגער רבי ערקלערט דאס
 באריכות (שיחות ה"ן סימן עו), און ער לערנט אונז אויס א

זארג זיך נישט

כט

הייליגן וועג, ווי אזוי אפילו איינער וואס [מיינט אז ער] האט א פארשטאפטן קאפ, קען אויך דורך לערנען די גאנצע גאנצע תורה אסאך מאל, ביז ער זעהט אז ער קען נא! עס איז נישט אזוי ווי מען האט אים אראפ געקלאפט אלע יארן.

דער גרויסער גאון רבי יוסף ענגל זכותו יגן עלינו וואס ער איז געווען א אויסטערלישער גאון, און געמאכט אסאך טיפע ספרים, האט ער געזאגט: "פאר איך האב אנגעהויבן מחדש צו זיין, האב איך דורך 'געזאגט' פערציג מאל ש"ס"! און היינט אז מען זאגט דאס אויף איינעם וועט מען לאכן...

יעצט איז אנוועק דער טייערער יונגערמאן [איר האט אים אלע געקענט] חיים בנציון נטע בן ר' בנציון הבהן¹⁶

¹⁶ ער הייסט נאך זיין טאטן, ווייל ווען עס איז געווען זיין 'שלוש זכור' איז זיין טאטע אנוועק אינעם יונגן עלטער פון זיבן און צוואנציג יאר, דאס איז זייער א זעלטענע זאך אז א קינד זאל נישט קענען זיין טאטן, אפילו דער איינציגער ברודער געדענקט אויך נישט דעם טאטן, ער איז דעמאלטס אלט געווען צוויי און אהאלב יאר, ברודר השם ער

[גראס] זכרונו לברכה, דערציילט מען אז ער איז געזעצן
און געלערנט אין בית המדרש נאכאנאנד שעות אויף
שעות, יעדן טאג האט ער געלערנט אפאר שעה חומש,
משניות, גמרא, מדרש וכו', אין די רייע. יעצט לאכט ער
זיך שוין אויס פון די גאנצע וועלט¹⁷.

איז מקורב געווארן, און זיין מאמע האט נישט געוויסט ווי אזוי מיר גענוג אפצודאנקן
דערויף, ווייל זיין גאנצער חיות און חיזוק איז נאר געווען פון דא.
¹⁷ פופצן מינוט נאכדעם וואס ער איז אנוועק, האט מיר די משפחה גערופן און געפרעגט:
וואס טוט מען יעצט? וואס מען טוט? מען מאכט שוין די לונה וואס פריער, מען ווארט
נישט אויף גארנישט אפילו עס איז אינמיטן נאכט; ברוך השם זיי האבן מיר געפאלגט.
ווען איך בין געווען מנחם אבלי זיין, דערציילט מיר דער ברודער, אז דא ליגט א משניות
וואס שטייט דערין אנגעצייכנט: פונעף און צוואנציג מאל געזאגט ששה סדרי משנה.
עס איז דארט געווען א יונגערמאן אן אויבער חכם, רופט ער זיך אן: עס שטייט אבער
נאר 'אמרת'! זאג איך אים: וואס איז דען די חילוק צו 'אמרת' [געזאגט] צו 'למדת'
[געלערנט], עס איז די זעלבע זאך! מען זאגט יעדן פרייטיג צונאכטס ביי די תפלה נאך
'שיר השירים': יהי רצון מלפניך וכו', שבזכות שיר השירים אשר קריתי ולמדתי וגו';
ווייל עס איז איין זאך. [אגב, כאטש איינמאל א וואך זאל מען זאגן 'שיר השירים', וואס
דאס איז זייער מסוגל, עס ליגט דערין אלע ערליי רפואות (שיחות הר"ן סימן רמג)].
דאס האב איך אים שוין נישט געוואלט זאגן, אז דער נפטר האט זיך ברוך השם
אנגעגרייט מיט נאך אסאך גוטע זאכן, ער האט נאר געטראפן אנגעצייכנט אין איין
משניות, אבער ער האט דאך געהאט נאך פּעקלעך מיט ספרים וואס ער האט

הרב החסיד רבי לוי יצחק בענדער זכר צדיק לברכה
 האט מיר אמאל פארציילט, אז ער האט געהאט א חבר
 וואס ער האט געלערנט מיט אים, דער חבר איז פלוצלינג
 אנוועק, איינמאל האט ער אים געזעהן אויף יענע וועלט,
 און ער איז זייער טרויעריג, האט ער אים געפרעגט:
 פארוואס קומט איר נישט לערנען? זאגט ער: איך בין שוין
 א נפטר, האט ער אים געפרעגט: וואס טוט זיך מיט אייך
 דארט, און פארוואס זענט איר אזוי טרויעריג? זאגט ער

צאמגעלערנט וכו', אבער דו ווידער, וואס וועסטו זיך קענען אויפטוהן? איך האב
 געליינט די צייטונג און יענע צייטונג... און דאס וועסטו נעבעך מיטנעמען! וואס
 טראכסטו, דו וועסט נאך לאנג לעבן? ! קודם וואס ווייסט א מענטש ווילאנג ער וועט
 לעבן, היינט איז אין וויליאמסבורג ארויפגעפארן א קאר אויפן סיידוואק, און
 פארוואונדערט צוויי מענטשן, אזוי אויף האט היינט אין ארץ ישראל א טראק פארלוירן
 קאנטראל, און ער איז אריינגעפארן אין אקט קארס, און געהרגעט זעקס מענטשן, און
 נאך צוועלעף מענטשן זענען שווער פארוואונדערט געווארן רחמנא לצלן. איך טאר
 נישט גיין אויפן סיידוואק? איך טאר נישט פארן מיט מיין קאר? זעהט מען פון דעם אז
 קיין איין מענטש איז נישט אויסגעזארגט אפילו אויף איין מינוט, אבער ווען א מענטש
 לעבט מיטן באשעפער, וואס דארף ער מורא האבן? איך קום פון באשעפער איך בין
 מיטן באשעפער און איך גייט צוריק צום באשעפער, ממילא איז ער שטענדיג פרייליך,
 מיט זיין פיאות, בארד, ציצית, תפלין, וואס ער האט, און ער איז מלא שמחה.

אים: אמת טאקע איך האב זייער אסאך געלערנט אויף דער וועלט, דאך האט מען א טענה אויף מיר "פארנוואס איך האב נישט געלערנט 'פסדרן', אין א רייע".

אויך האט מיר רבי לוי יצחק זכרוננו לברכה דערציילט, אז אין אומאן איז געווען איינער פון אנשי שלומינו א גרויסער עובד השם רבי געצי זכר צדיק לברכה, איינמאל נאך זיין הסתלקות איז ער געקומען אין חלום צו זיין איידעם רבי ברוך, האט אים זיין איידעם געפרעגט: וואס איז מיט אייך דארטן? האט ער אים געענטפערט: עס איז מיר נישט שלעכט, נאר איך האב געקענט מאכן בעסער.

דערפאר אז איינער מאכט חזק: דו לערנסט אויך דארטן אין ישיבה? מען זאגט דאך נאר דארט, מען לערנט נישט! דארף מען קיין שום התפעלות נישט האבן, נאר ענטפערן מיט א זיכערקייט: אוי זאג איך אסאך ווערטער צום אייבערשטן! יא אבער - לאזט יענער נישט נאך - דו לערנסט נישט, דו דאווענסט דאך נאר? ברוך השם, איך דאווען טאקע אסאך צום אייבערשטן! אזוי דארף מען

שטענדיג רעדן 'דיבורי אמונה' מיט א שטארקייט, און זיך גארנישט דערשרעקן¹⁸.

דער הייליגער רבי אברהם בן רבי נחמן טולטשינער, א תלמיד פון הייליגן רבי נתן זכרוננו לכבד, ווען ער איז

¹⁸ היינט איז דער יארצייט פונעם הייליגן 'עב"ץ' זכותו יגן עלינו [נפט'ר ל' ניסן, א דר"ח איר שנת תקל"ו], וואס ער איז געווען א זיהן פונעם הייליגן 'חכם צבי' זכותו יגן עלינו [נפט'ר א' איר שנת תע"ח], זיי האבן געלעבט אין א מוראדיגע שווערע תקופה ביי קלל ישׂראל, ווען עס זענען געווען מינים ואפיקורסים די 'פראנקיסטן' ימח שׂמם, נאכפאלגערס וואס זענען געבליבן פון ש"ץ רחמנא לצלן, דערפאר זענען זיי געווען מוראדיג שארף אקעגן אלע ליצנים, און נישט מורא געהאט צו זאגן אפען דעם אמת; דער הייליגער צאנזער רב זכותו יגן עלינו וויבאלד ער איז געווען א אייניקל פון 'חכם צבי', האט ער געבעטן אז מען זאל אויפשנייבן אויף זיין מצבה אז ער איז א אייניקל פונעם 'חכם צבי', ווייל ער איז אויף געגאנגען מיט דעם דרך, און ער איז זייער שארף געווען אקעגן אלע ליצנות פון די וואס נויגן אפ פון אייבערשטן מיט אלע מיני חכמות. און אויף דעם וועג דארפט איר אויף גיין, און נישט מורא האבן פון איינעם וואס מאכט ליצנות אז מען זאגט משניות: 'יא ברוך השם איה זאג משניות! הלוואי זאלסטו דאס אויף פראבירן, וועסטו זעהן ווי גוט די תורה איז, אזוי ווי דוד המלך זאגט (תהלים לד, ט): טעמו וראו כי טוב ה' - קאסט אביסל, וועסטו זעהן אז דער אייבערשטער און די תורה הקדושה איז גוט און זיס; און וואס נאך? איה זאג ווערטער צום אייבערשטן! און אז מען רעדט אזוי מיט שטארקייט, דעמאלטס, אדער וועט יענער האבן א 'הרהור תשובה' פון דעם אז א יונגער בחור רעדט נאר פונעם אייבערשטן און נאר פון תורה, אדער וועט ער אנטלויפן.

געווען אין אומאן פלעגט ער ארויסגיין שפאצירן און זיך מתבודד זיין אין די גרויסע גארטן 'סופיה'¹⁹, איינמאל האט

¹⁹ אין דעם גארטן זענען געווען אלע פלאנצונגען און אלע מיני פירות וואס וואקסט נאר ערגעץ וואו אין די וועלט [היינט איז דאס שוין פארטרוקענט געווארן, און במשך די יארן איז אלעס חרוב געווארן]. די גארטן האט מען געמאכט, נאכדעם וואס אין די יאר תקכ"ח איז אויפגעשטאנען אין אוקריינא א באנדע רוצחים [היידימאקעס], מיט זייער הויפט 'זאנאטא' ימח שמו וזכרו, וואס ער האט דערקלערט אן אויפשטאנד קעגן דעם קעניג, און זיי זענען געגאנגען פון דארף צו דארף און פון איין געגנט צום אנדערן, און איבעראל ווי זיי זענען אנגעקומען האבן זיי געהרג'עט און גערויבט וואס עס איז זיי נאר אונטערקומען אונטער די הענט, בפרט וואו עס האבן געוואוינט אידן, האבן זיי געבער געהרג'עט די אידן מיט די ערגסטע מיתות משונות רחמנא לצלן, און צוגערויבט זייער גאנצע פארמעגן, ווען זיי זענען אנגעקומען אין די געגענט פון אומאן, זענען אלע אידן פון אלע דערפלעך ארום און ארום אריין געלאפן אין אומאן, דער מעינאר פון אומאן איז געווען א גרויסער גראף, און ער האט זייער ליב געהאט אידן, האבן די אידן געקלערט אז מען וועט זיך קענען באשיצן אין דעם גרויסן פעסטונג וואס ער האט געהאט, צום סוף ווען די רוצחים זענען שוין געקומען נענטער צום שטאט, האט זיך דער גראף באהאלטן אין זיין שטוב און קיינעם נישט צוגעלאזט צו זיך, אין צווישן איז דער רוצח אריין געקומען צום פעסטונג און געסטראשעט: ער זאל ארויסגעבן די אידן אויב נישט וועט ער הרגענען זיין בת יחידה! צום סוף האט ער געזעהן אז ער האט נישט קיין ברירה, און די רוצחים זענען טאקע אריינגעקומען, דעמאלטס האבן זיי געבער אומגעברענגט דרייסיג טויזענט אידן מענער פרויען און קינדער רחמנא לצלן אויף קידוש השם, אויף האבן זיי געהרג'עט זיין איינציגסטע טאכטער 'סאפיה'; אויף דעם

זאָרג זיך נישט

לה

ער זיך אַראָפּגעזעצט אויף אַ באַנק, און גערעדט צום
אייבערשטן מיט אַ מורא'דיגע ברען און דביקות מיט
פארמאכטע אויגן, און ער האט געמאכט פארשידענע
תנועות מיט די הענט, אינמיטן באַמערקט זיין
באגלייטער²⁰, ווי די גוים און גוי'טעס וואס זענען דארט
דורכגעגאנגען האבן זיך אָפּגעשטעלט, און לאַכן פון אים
מיט אַ גרויסע געלעכטער, האט ער אַ קלאַפ געטאן פאר

ארויף האט ער שפּעטער איינגעפלאַנצט דעם גארטן סאַפּיאַ אויף איר נאַמען (עײן
באַריכות 'פעולת הצדיק' סימן שפג, ובהערה שם).
דער הייליגער רבי האט זיך אַמאל אויסגערודקט: זיין אין אומאן און נישט זיין אין
סאַפּיאַ? ! פּלעגן אנשי שְׁלוֹמִינוּ זאָגן, אז סאַפּיאַ איז אַ לשון פון "סוף" צו זיין אין אומאן
און נישט טראַכטן פונעם "סוף"? ווייל איינמאל מען קומט צום הייליגן רבי'ן, באַקומט
מען שוין אַן אנדערן בליק אויפן לעבן, און מען טראַכט שוין אז מען וועט נישט בלייבן
דא אויף אייביג; נישט אז מען דארף אַריינפאלן צוליב דעם אין אַ פאַניק, פּונקט
פאַרקערט, אז אַ מענטש לעבט מיטן באַשעפּער האט ער נישט קיין מורא פונעם
שטאַרבן, ווייל ער ווייסט ביי זיך: איך קום פון באַשעפּער, איך לעב מיטן באַשעפּער,
און איך וועל צוריק גיין צום באַשעפּער, פאַרקערט אויב עפּעס דאַרף ער מער מורא
האַבן אז ער לעבט: איך לעב, איך לעב, איך לעב!!! איך קוק שמוץ!!! אוי וויי איך
האַלט ביי מיר דעם פּעור!!! אַבער אז מען לעבט מיטן תּכּלית איז נישט דא וואס צו
פאַרלירן.

²⁰ תלמידו הרה"ח רבי משה גלידמאן זצ"ל.

רבי אברהם, זאגענדיג: אז די גוים שטייען און לאכן פון אים. האט רבי אברהם זיך אנגערויפן: פון אפאר קעסטלעך ציינער [ווען איינער לאכט מאכט ער אויף זיין מויל, און מען קען זען א באקס מיט ציינער...], זאל איך ווערן איבערגענומען?! און ער האט גלייך צוריק פארמאכט די אויגן און גערעדט צום אייבערשטן מיט א מוראדיגע גלוסטעניש וכו'.

ט.

מיר גייען יעצט אריין אין חודש אייר וואס דאס איז א חודש פון רפואה, און אויף די צייט ווען די דאקטוירים מאכן די מעדיצינישע פון די גראזן, און דער עיקר סגולה און רפואה פון דעם חודש איז, אז עס זאל מער נישט זיין קיין 'מחלוקת', וואס דאס איז ליידער גורם אלע צרות, אבער אז עס איז דא שלום קען מען מאכן רפואות, און האבן א רפואה אויף אלעם, דערפאר איז 'אייר' ראשי תיבות (תהלים ו, יא): 'איבי י'שבו י'בשו ר'גע - עס וועט באפאלן א חרפה

זאַרג זיך נישט

לז

און אַ בושה פֿאַר מײַנע פֿײַנט (עײַן פֿל זעה ליקוטי מוהר״ן חלק א, סימן רעז).

ווי אויף ווערט געברענגט פון צדיקים (חדושי חתם סופר שבת דף קמ"ז; ועיינ בני יששכר מאמרי חודש איר מאמר א, אות ג-ה), אז 'איר' איז די ראשי תיבות (שמות טו, כו): א'ני ל'הנ"ה ר'פ'איה - איה בין דער באשעפער וואס היילט דיר. ווידער זאגט דער הייליגער רבי (ספר המדות, ספירת העומר, חלק ב, סימן ג): אין די ספירה טעג איז א סגולה אראפ צו ווארפן דעם שונא און דעם מסור, און דאס איז מרומז אינעם ווארט 'לעמר', וואס איז ראשי תיבות: מ'איגרא ר'מא ל'בירא ע'מיקתא - פון א הויפּען בארג צו א טיפּן גרוב. דערפאר חודש איר וואס דער גאנצער חודש איז אין די מוראדיגע מסוגל'דיגע ספירה טעג, איז דער צייט צו פארעכטן די פגם פון מחלוקת, און נאר פארמערן ליבשאפט און שלום ביי אידן, בפרט צווישן חברים.

י.

אויף איז אין דעם חודש די הילולא פון רבי שמעון בר יוחאי, וואס דאס איז די גרעסטע שמחה אז דער אייבערשטער האט געשיקט אזא הייליגער תנא אויף די וועלט, אזוי ווי דער הייליגער רבי האט אונז מגלה געווען זיין גרויסקייט, מיט דעם וואס ער האט מבטיח אז די תורה וועט נישט פארגעסן ווערן (התחלת ליקוטי מוהר"ן חלק א), אזוי ווי די גמרא פארציילט (שבת קלח ע"ב): ווען די חכמים האבן זיך צאמגעזעצט אין 'בבלי', און זיי זענען געזיצן אין שורות אזוי ווי א ווינגארטן, האבן זיי זיך מתבונן געווען: וואס טוט מען צו ראטעווען די שפעטערע דורות ביים סוף פון גלות? ! האבן אלע געזאגט: מען זעהט נישט קיין שום תקנה, ווייל די תורה וועט נעבעך פארגעסן ווערן פון אידן, און זיי וועלן זיך נישט קענען האלטן! האט רבי שמעון בר יוחאי זיך אויפגעשטעלט און געזאגט: חס ושלום - די תורה וועט נישט פארגעסן ווערן! ווייל עס שטייט א פסוק (דברים לא, כא): **כי לא תשכח מפי זרעו.**

עַרְקֶלְעֶרְט דָּעֵר הַיִּלְיָגֶעֶר רַבִּי: פֿאַרְוּאָס האָט רַבִּי שְׁמֵעוֹן בֵּר יוֹחָאִי זיך פּוֹנֶקט אָנְגֶעכאַפֿט אויף דָּעם פֿסוּק? ווייל אין דָּעם פֿסוּק איז מְרוּמָז, אַז טאַקע דוּרף אים אַליין וועט די תּוֹרָה נישט פֿאַרְגֶעסן ווערן, אַזוי ווי די סוּף פּוֹן די ווערְטער: פֿי לֹא תִשְׁכַּח מִפִּי זֵרְעוֹ - איז יוֹחָאִי; צו ווייזן אַז דוּקאַ דוּרף די קינְדער פּוֹן יוֹחָאִי וועט זיך די תּוֹרָה האַלטן, ווייל יוֹחָאִי וועט איבְּעֶרְלָאָזן אַזאַ זוהרן ווי דָּער הַיִּלְיָגֶעֶר רַבִּי שְׁמֵעוֹן מיט אַזאַלְעכֶּע ספָֿרִים, אַז ווער עָס וועט דָּאס לְעֶרְנֶען וועט זיין גאַנְצער לְעֶבֶן אויפֿלְעבֶן.

מָען זעהט טאַקע אַז ווער עָס לְעֶרְנֶט זוהר ציהט אים מוֹרְאֵי־דִיג שְׁטאַרק צום בַּאשְׁעפֿער, און ער שפֿירט אַז דָּער אַייבְּעֶרְשְׁטער איז דָּא, ווייל דָּער גאַנְצער זוהר רַעֲדֵט נָאר פּוֹן בַּאשְׁעפֿער און פּוֹן די עוֹלָמוֹת עֲלִיּוֹנִים, די גְרוֹיסקייט פּוֹן אַיִדישֶׁע קינְדער, און וואס עָס געשְׁעֶהט בֵּי יַעֲדֶע מְצוּה וואס אַ אַיד טוט (עײן שיחות הַר"ן סימן קח).

אַבֶּער צו הָאָבֶן אַ גֶעפֿיל צו די ווערְטער פּוֹנֶעם הַיִּלְיָגֶעֶר תּוֹנָא רַבִּי שְׁמֵעוֹן בֵּר יוֹחָאִי, דאַרף מָען אויף אַנְקוּמֶען צום

זָאָרַג זיך נישט

הייליגן רבי'ן, דערפאר האט דער הייליגער רבי אויסגעפירט ביים סוף פון דעם מאָמר (בכתב יד, וכמו שנדפס בפירוש שפת הנחל): וְעַכְשָׁיו יֵשׁ נִחַל נְיֻבַע מִקּוּר חַ'כְּמָה [די ראשי תיבות איז די נאמען פונעם הייליגן רבי'ן], שְׂאֵפְלוֹ עִיר וְקִדִישׁ מִן שְׂמִיָּא [די ראשי תיבות פונעם הייליגן תנא רבי 'שמעון'], גַּם בֶּן צְרִיף לְקַבֵּל מַשֶּׁם - יַעֲצֹט אִיז שׁוֹיֵן דא דער הייליגער רבי, וואס אפילו רבי שמעון דארף אויף צוקומען צו אים.

דאס קען מען זייער פשוט פארשטיין, לְמַשָּׁל יַעֲצֹט ווען עס איז געווען 'בין הזמנים' ביי די וועלט, גיי זאג פאר א בַּחֹר: נעם א 'זִהַר' און זעצט דיך אַוועק לַעֲרַנֶּען דערין. ער וועט בְּכָלֵל נישט פארשטיין וואס דו ווילסט פון אים, און ער וועט דיר גלייך זאגן: מאף דיך נישט נאריש. אויב איז נישט גענוג וועט ער זיך נאך נעמען רעדן 'ניבול פּה', אָדער אַרױסנעמען דעם 'פּעֹר' וואס ער האט! און דאס איז נישט נאר א בַּחֹר, נאר אפילו א יונגערמאן, אָדער אַ מענטש אין די מיטעלע יארן, און אפילו אן אלטער איד, זיי האלטן

אויך נישט דערביי בדרך פלל, און דאס איז א זאך וואס מען קען זיך איבערצייגן, אבער אז מען האט די הקדמות פון הייליגן רבי'ן, וואס ער איז אונז מחזק, און ער ווייזט אונז, אז 'מיר' קענען אויך צוקומען צו אלע גוטע זאכן, קענט איר זעהן, ווי אזוי יונגע בחורים ענדיגן ברוך השם 'זהר' מיט 'תיקונים', און אלע אנדערע לימודים; דערפאר אפילו זוכה זיין צו נעמען פון דעם גרויסן לעכטיגקייט פון 'רבי שמעון', דארף מען אויך האבן די הקדמות פונעם הייליגן רבי'ן.

יא.

יעצט ווען עס הייבט זיך אן מיטן אייבערשטענס הילף דער זומער זמן²¹, מיט גרויס הצלחה, דארף מען זעהן זיך

²¹ איך האף צום אייבערשטן אז איר וועט האבן א קעמפ, וועט איר קענען ארויספארן, און לעבן דארט צווישן די ביימער, וואו מען קען גוט רעדן צום אייבערשטן און זיין א ערליכער יוד, אזוי ווי דער הייליגער רבי האט געזאגט (שיחות הר"ן סימן קס"ג; ועיין עוד ליקוטי מוה"רן חלק ב, סימן יא): עס איז זייער גוט פרום צו זיין צווישן די גראז און ביימער.

זייער אַכטונג צו געבן אויף די אויגן ווען מען גייט אין גאס, און בעטן דעם באַשעפער: רבוננו של עולם! היט מיר אַפּ פון אַלעם שְׁלֵעֲכָטְס, הַעֲלֵף מיר אַז עס זאל מיר גאַרנישט אינטערסירן, פון די אַלע טומאות און זוהמות וואס עס איז פאַרהאַנען, איך זאל נאר דיר באַשעפער אַליין וועלן, און גאַרנישט עפּעס אַנדערש. און אַז מען בעהט, הַעֲלֵפֵט דער אַייבֶערשטער אַז דער מַח ווערט ריין, ווייל אַז די אויגן איז ריין, איז שוין דער מַח ריין, מְמִילָא איז שוין דער גאַנצער מענטש ריין, ווייל פון וואס דער מענטש טראַכט דאַרט איז דער גאַנצער מענטש (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן כא), און ווען אַיינער טראַכט חלילה שמוץ, קען מען נעבעך הַעֲרֵן ווי ער רעדט 'ניבול פּה', ווייל פון דעם טראַכט ער (ספר המדות אות ניבול פּה, סימן א). ליידער כאַפֵּט מען נישט די האַרבֶקייט דערפון, חז"ל זאָגן (שַׁבַּת ל"ג ע"א): אַז אַ בַּחוּר רעדט ניבול פּה רחמנא לְצֵלָן, איז ער גורם צרות פאר זיך, פאר זיין משפּחה, און פאר די גאַנצע וועלט; דערפאר דאַרף מען זייער אַכטונג געבן דערויף.

יב.

דער עיקר זאלט עטץ שטענדיג זיין פרייליך, ברוך השם
איר האט מיט וואס צו זיין פרייליך, אז איר לערנט אין אזא
ישיבה ברוך השם, הלואי זאל מען אין אלע ישיבות דאס
אריינלייגן, אז די בחורים זאלן לערנען יעדן טאג חומש
רש"י, וואס דאס איז א מורא'דיגע סגולה אפצוהיטן דעם
מענטש פון עבירות, אזוי ווי דער הייליגער רבי ישכר דוב
מבעלזא זכותו יגן עלינו האט געזאגט: "אין דעם טאג וואס
מען לערנט חומש רש"י וועט מען נישט זינדיגן". אזוי איז
אויך באקאנט וואס דער הייליגער רבי מרדכי נאךדבורנער
זכותו יגן עלינו האט געזאגט, פארן הייליגן סאטמארען
רבי'ן און זיין ברודער דער הייליגער 'עצי חיים' זכותו יגן
עלינו, ווען זייער פאטער דער הייליגער 'קדושת יום טוב'
האט זיי געשיקט נעמען א ברכה פון אים, זיי זענען נאך
דעמאלטס געווען קליינע קינדער [דער 'עצי חיים' אכט
יאר, און סאטמארער רבי נאך יונגער], האט ער זיי
דעמאלטס געזאגט: קינדערלעך! איר זאלט ענק פילעווען

אין חומש רש"י, ווארום איך האב געקענט אסאך גדולים, וואס האבן נישט געוויסט וואו דער באשעפער וואוינט, ווייל זיי האבן נישט געלערנט חומש רש"י!²² און ווער עס קען נאכנישט באווייזן צו לערנען חומש מיט רש"י, זאל ער כאטש דורכגיין די חומש מיטן 'תרגום', און 'מעביר סדרה' זיין יעדע וואך, צוויי מאל דעם פסוק און איינמאל תרגום, וואס דאס איז א סגולה אויף 'אריכות ימים' (ברכות דף ח).

נאכדעם 'משניות', די גרעסטע זאך איז זיך צוגעוואוינען צו לערנען אסאך משניות, מען קען זיך נישט פארשטעלן די גרויסקייט פון משניות, ווי באקאנט האט

²² און ווי באקאנט פלעגט טאקע דער [סאטמארער] רבי זכותו יגן עלינו יעדן טאג לערנען חומש רש"י, [איך האב דאס אליין געזעהן אלץ יונגער בחור, ווי יעדן טאג נאכן דאווענען איז ער אריין אינעם צווייטן צימער, און געלערנט מיט די תפלין חומש רש"י, און אפילו נאכדעם וואס ער האט געהאט דעם סטראוק ווען ער איז געווען אין בעלזא האב איך אויך געזעהן ווי אויפן טיש איז געליגן דער חומש].

דער הייליגער 'בית יוסף' זוכה געווען צו א מגיד פון הימל נאר אין די זכות פון משניות (פּמוכא רבות בספרו מגיד מישרים).

דער אייבערשטער זאל העלפן אז מען זאל זיך קענען דערהאלטן, און שטענדיג זיין פרייליך, און זיך אנהאלטן מיט די גרעסטע כוחות זיך נישט צו פארלירן, אונדאי דארף א בחור זיך נישט שעמען ארויסצוזאגן דעם 'אַמת' פארן אייבערשטן, אז ער דארף א שידוך, און ער וויל חתונה האבן!

מענטשן פּרעגן: וואס מיינט וואס דער הייליגער רבי דערמאנט אסאך מאל דעם לשון - 'צדיק אמת'; מה-נפּשך, איז ער א 'צדיק', איז ער דאך 'אַמת', פארקערט אויב האט ער נישט 'אַמת', איז ער דאך נישט קיין צדיק? ! נאר עס איז דא צוויי ערליי צדיקים, עס איז דא א צדיק וואס ער איז מקיים די גאנצע תורה און ער איז ערליך, דאך פעלט אים נאך פונעם אמת, אבער עס איז דא א צדיק וואס לעבט מיטן אמת, ער שמועסט אויס יעדע וואך מיטן באשעפער פראסט און פשוט, לויט זיין אמת'ער מצב; דערפאר האט דער

זארג זיך נישט

הייליגער רבי אונז אנגעזאגט (שיחות הר"ן סימן נא): איר זאלט זיך נישט לאזן נארן!

וואס הייסט רעדן צום באשעפער מיט אן אמת? אז מען רעדט ארויס וואס מען דארף; דער אמת איז, א בחור דארף חתונה האבן! דערפאר דארף ער בעטן דעם באשעפער: איך וויל אויפשטעלן א שטוב, און ניצול ווערן פון אלע שמוץ וכו'. אז דער אייבערשטער העלפט, דו האסט שוין חתונה געהאט, דאנק און לויב דעם באשעפער יעדן טאג, יעצט בעהט ווייטער אויף וואס עס איז דיר יעצט וויכטיג, זאלסט האבן קינדער, פרנסה, שלום בית, און אזוי ווייטער אויף יעדע זאך.

אזוי לעבט מען זיך אפ א שיין לעבן, און מען איז שטענדיג צוגעבינדן צום באשעפער, און צו די תורה, און מען איז שטענדיג פרייליך, ווייל מען האלט אין איין געווינען אויף דער וועלט, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוה"ר חלק ב, סימן נה; ועיין חגי מוה"ר, סימן תקנח): 'בגשמיות' דארף מען איינשטעקן און אינוועסטירן אסאך

געלט און איבערמיליכע כוחות, ווילאנג מען דערזעהט זיך מיט עפעס רוח, אָבער 'ברוחניות' דארף מען גארנישט אינוועסטירן און אריינלייגן, אלעס איז פארטיג און אנגעגרייט פארן מענטש, ער דארף זיך נאר אויפמאכן די מויל און זאגן: רבוננו של עולם, איך האב דיך אזוי ליב! איך וויל מקורב ווערן צו דיר! העלף מיר איך זאל יעדן ליב האבן!

און אזוי כאפט מען אויך יעדן טאג ארויס צו לערנען אביסל חומש, משניות, גמרא, שולחן ערוך וכו', וואס מען דארף אויך דעם אויך נישט צופיל איינשטעקן, ממילא אז מען לעבט אויף אזא וועג, איז מען שטענדיג פרייליך, ווייל וואס האט מען דען דערלייגט אויף די וועלט.

דער אייבערשטער זאל העלפן אז די נשמה זאל האבן אן עליה, און איר אלע זאלט מאַריך זמים זיין, אָבער מען דארף זעהן אריינצוכאפן וואס מער פּרקים משניות, 'משנה' איז אויך די אותיות 'משנה', און דאס פּרענגט נענטער צום שידוך; ווי אויך פאטרעפט 'משנה' פונקטליך

זאַרג זיך נישט

מח

וויפיל 'פּרנָסה'; ווייל זאָגן אַסאך מַשנֵיֹות איז מְסוּגָל פֿאַר
פּרנָסה.

דער אייבֶער־שטער זאל העלפֿן אַז מען זאל שוין זוכֶה
זיין צו די גאולה שְׁלִימָה.

~תם ונשלם שְׁבַח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם~